

Publicerad 2011-01-28 03:45 av Gylling

Jag svinar aldrig lagom.

Ta det inte personligt, jag är ett svin.

Jag är bäst.

Så livrädd över att kväva dig med min närhet. Rädd att våldgästa en gång för mycket. Så rädd att du kommer stöta bort mig att jag tar avstånd från dig för att du ska vilja ha mig nära. För jag vet att du aldrig skulle stå ut med mig om jag inte var spännande.

Jag håller dig ovetande, frågande var du har mig, var jag har dig. Med ett leende lägger jag mig på soffan, och du undrar varför vi inte delar säng. Jag säger någonting tvetydligt, du säger att då får jag väll ha soffan och flyttar mig till din säng och somnar bredvid dig.

Precis innan vi somnar frågar jag försiktigt om du skulle tillåta mig att vara nära dig om jag inte var spännande. Du säger att det skulle underlätta om jag inte hela tiden... Jag minns inte vilket ord du valde, men vi vet båda att jag bara spelar. Följer reglerna och fuskar så mycket om vartannat att jag inte ens vet vad spelet heter längre.

Jag känner att jag stannat för länge, känner att när du sa att jag alltid var välkommen så menade du inte det här. Då blir jag rädd igen, backar så fort att jag håller på att snubbla. Bestämmer mig för att hålla mig undan dig.

Först funkar allt, tror jag, för jag spelar inte bara så mycket att jag inte längre märker att jag gör det, jag är så mycket i spelet att jag spelar mig själv. Samma kväll som du kallade mig darling och dick i samma mening tyckte jag att jag ägde världen. Höll dig på tårna, samtidigt som jag flörtade upp allt. Jag gick hem med en kille den natten. Vi delade säng men jag följde reglerna, jag kysste honom inte, det gör jag bara om jag är seriös. Innan vi lämnade puben kom jag på att jag glömt hans namn. Jag kom på det igen, efter ett tag, men jag vet inte, kanske borde jag kunna läsa varningssignalerna nu?

Problemet med vänner är att man gillar dem. Jag tog av mig tröjan och byxorna, en annan kille nu, någon jag kände bättre, fast egentligen inte alls. Redan konstaterat att det aldrig skulle bli seriöst, för att skydda mig själv var det tvunget att bli så. Men vi kysstes, i sängen, tillsammans. Jag bröt nog alla reglerna den kvällen. Det var inte bra.

Igår mådde jag sämre än jag gjort på mycket länge. Jag drömmer mardrömmar för första gången på så länge. Inga skräckfyllda monsterdrömmar, inget vanligt överkligt. Bara sociala situationer, dåliga sådana, som kommer en efter en i min dröm och jag vet inte vad jag ska göra. Gång på gång blir allt fel, till den grad att en obekväm tystnad hade varit en mysig känsla i jämförelse.

Jag trodde jag hade vänner. Så märkte jag att när allt faller ihop har jag ingen jag vågar ringa. Alla gillar mig för att jag är så himla glad, vad händer då om de möter mig ledsen? Fast, en hade jag kunnat ringa. En vän. Men när han kom med en ros till mig fick jag panik. Jag vill inte... Smutsa ned honom. Han är en fin

människa. Och jag är riktigt smutsig på senaste.

Jag vet inte om jag smyger eller inte. Om jag siktar på en trekant eller känner att jag inte är redo för sex. Jag myser med en kille i soffan tills han somnar, sen hånglar jag utan skjorta med hans bästa vän, för att sedan dissas honom för att följa med den första hem och sova med honom och kyssa honom. Jag vet inte vad det värsta är. Att jag gillar det, eller att jag var nykter?

Dagen efter är alltid hemsk. Jag är fortfarande nykter, men vem jag än sov med är bakfull, och jag undrar alltid om de ångrar vad som hänt, om de är kallare mot mig för att de vill ha bort mig. Jag vaknar aldrig i sängen med ett leende bredvid mig.

Vad händer när jag försöker undvika dig? Jo, först undviker jag alla män, även de som "bara" är mina vänner. Sedan sover jag hos vem som, bryter mina egna regler tills jag känner mig som ett skal av den jag brukade vara. Jag mår så dåligt att jag blir giftig. När vi träffas försöker du trevligt dra igång en konversation. Småprata. Och alla av mina svar är till synes vanliga. En förbipassagerare skulle aldrig märka något konstligt, men du märker, omedvetet, hur giftig jag är, och du ger upp och drar dig snabbt undan.

Du sa att du inte ville att jag skulle gilla dig. Du ville vara neutral för mig.

Inte Speciell.

Tja, du lyckades, för jag hatar dig.

För jag gillar dig mot min vilja.

Och nu är alla andra lägre ställda livsformer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gylling med Poeter.se id #32303 innehar upphovsrätten